

תת"ע 1656/10/19 - מדינת ישראל נגד רונן עמיאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1656-10-19 מדינת ישראל נ' רונן עמיאל
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד טייאצ'ו

המאשימה

נגד

רונן עמיאל

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 5.9.18, הודעת תשלום קנס בגין נהיגה על המדרכה שלא לשם חצייתה כדי להיכנס לחצרים או לצאת מהם (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 38(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: **אני גר שם, זה היה לשם חצייה והגעה לביתי. אני לא מסכים עם מה שכתב השוטר. הנסיעה שלי על המדרכה היתה 22 מטר. זה היה על הנקודה הכי נמוכה במדרכה. לא נסעתי מהר ולא נסעתי מסוכן.**

ביום 15.12.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר טליע ח'ליל, עורך הדו"ח שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 5.9.18, בסמוך לשעה 19:10, נצפה הנאשם על ידי עד התביעה, כאשר הוא נוהג בקטנוע על מעבר החצייה שבצומת הרחובות אבא הלל- התקומה ברמת גן, מכיוון צפון כאשר במקום הולכי רגל הנאשם המשיך בנסיעה עד שהעד הורה לו לעצור, בסמוך לבית מספר 84.

העד הסביר לנאשם את מהות העבירה וכן, הראה לו כיצד יכול היה לעלות מהכביש למקום החניה, מבלי לנסוע על

עמוד 1

דברי הנאשם בדו"ח היו: "אני מסכים. זה היה מחוסר ידע".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, כברת דרך של 22 מטרים, אך עשה זאת על מנת לחנות את הקטנוע על המדרכה, בסמוך לביתו, הנמצא ברחוב אבא הלל 84. כמו כן, טען כי מדובר במדרכה מוגבהת ולא ניתן לעלות עליה עם הקטנוע, אלא בניצב ותוך כדי אי ציות לתמרור 818, המסומן במקום והפרעה לתנועה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום ולמעשה אין מחלוקת בין גרסת המאשימה לזו של הנאשם באשר לעובדות המקרה, דהיינו - נסיעה של 22 מטרים על המדרכה ולנאשם טענה משפטית בלבד.
2. לשון תקנה 38(א) לתקנות התעבורה הנה: "**לא ינהג אדם רכב או בעלי חיים על פני מדרכה, שביל או נתיב שיועד וסומן לסוג מסוים של רכב או של עובר דרך מסוים, אלא לשם חצייתם כדי להיכנס לחצרים או לצאת מהם**". דהיינו, בלשון מפורשת קובע המחוקק כי ניתן לנהוג רכב על המדרכה אך ורק לשם תכלית אחת - חציה כדי להיכנס לחצרים או לצאת מהם.
3. פירוש המילה **חציה**, על פי מילון אבן שושן, הנו: "**צליחה, מעבר מצד אל צד**".
4. כשם שחציית כביש תהא תמיד מצדו האחד של הכביש אל צדו השני, לרוחבו, בשונה מנסיעה לאורך כביש, הרי שלא תיתכן מחלוקת כי נסיעה לאורך מדרכה, כברת דרך של 22 מטרים, אינה בגדר צליחה או מעבר מצד אל צד.
5. עוד אומר, כי איני סבורה כי נוחותם של רוכבי רכב דו-גלגלי, המביאה אותם לבחור את הנקודה המתאימה להם לעליה על המדרכה על מנת להגיע למקום חניה, גוברת על זכותם של הולכי רגל להלך בבטחה על המדרכה, מבלי להיות חשופים לפגיעה מכלי רכב.
6. על רוכבי רכב דו-גלגלי, המבקשים לחנות רכבם על המדרכה, להגיע אל מקום החניה בדרך הקצרה ביותר, תוך חציית המדרכה לרוחבה ולהימנע מנסיעה לאורך המדרכה. בנקודה זו, אני גורסת כי המחוקק אמר את דברו באופן ברור ומפורש.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שהזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הובאה בפני, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ח טבת תש"פ, 15 ינואר 2020, במעמד הצדדים